

Sygn. akt III AUa 1082/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Czaja
Sędziowie:	SA Barbara Mazurkiewicz-Nowikowska SA Teresa Czekał (spr.)
Protokolant: sekr. sądowy Maciej Mazuryk	

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2013 r. w Lublinie

sprawy ze skargi H. S.

o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 maja 2012 roku w sprawie III AUa 286/12

z wniosku H. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

w przedmiocie dalszej wypłaty emerytury

oddala skargę.

Sygn. akt III AUa 1082/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni H. S. w dniu 4 grudnia 2012 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 9 maja 2012 r. w sprawie III AUa 286/12 zaskarżając ten wyrok oparty o „niekonstytucyjny” przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych ustaw w tym art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wnosiła o wznowienie postępowania zakończonego zaskarżonym wyrokiem, zmianę wyroku i zasądzenie na rzecz ubezpieczonej wypłaty zawieszonyj emerytury wraz z zaległą należnością za okres od 1 października 2011 r. wraz z ustawowymi odsetkami, zwrot kosztów postępowania, natychmiastowe wznowienie wypłaty świadczeń emerytalnych oraz rozpoznanie sprawy w czasie nieobecności powoda.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje.

Wnioskodawczyni w dniu 21 listopada 2008 r. złożyła wniosek o przyznanie prawa do emerytury. Decyzją z dnia 11 grudnia 2008 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Inspektorat w R. przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia 1 listopada 2008 r. Wpłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuację zatrudnienia przez ubezpieczoną. Decyzją z dnia 11 sierpnia 2009 r. organ rentowy ponownie ustalił wysokość oraz wznowił wypłatę świadczenia emerytalnego, zaś decyzją z 21 września 2010 r. przeliczył emeryturę od 1 kwietnia 2010 r.

Wnioskodawczyni w dniu 31 grudnia 2010 r. roku złożyła kolejny wniosek o emeryturę. W chwili składania wniosku pozostawała w stosunku pracy ze Starostwem Powiatowym w R. od dnia 1990 r. Decyzją z dnia 23 lutego 2011 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 1 grudnia 2010 r. Emerytura ustalona powyższą decyzją została zawieszona, ponieważ była świadczeniem mniej korzystnym, niż dotychczas wypłacana.

Decyzją z dnia 19 października 2011 r. organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. wstrzymał H. S. wypłatę emerytury od dnia 1 października 2011 r. Podstawą wydanej decyzji był przepis art.103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wprowadzony do ustawy przepisem art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz.1726) z dniem 1 stycznia 2011 r. Zgodnie z powyższym przepisem prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z przepisem art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy przepisy ustawy stosuje się, poczynając od dnia 1 października 2011 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 24 stycznia 2012 r. oddalił odwołanie wnioskodawczyni od w/w decyzji, zaś apelacja od tego wyroku została oddalona przez Sąd Apelacyjny w Lublinie wyrokiem z dnia 9 maja 2012 r.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. K 2/12 (Dz. U. z 2012, poz.1285) orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Konsekwencją tego wyroku z dniem 22 listopada 2012 r. przepis art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw utracił moc obowiązującą w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Wnioskodawczyni w skardze o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 9 maja 2012 r. jako podstawę skargi wskazywała przepis art. 401¹ k.p.c. powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego orzekający o niezgodności przepisu art.28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych, na podstawie którego zostało wydane orzeczenie w sprawie III AUa 276/12.

Stosownie do treści art. 405 k.p.c. do wznowienia postępowania z przyczyn nieważności oraz na podstawie przewidzianej w art. 401¹ k.p.c. właściwy jest sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, a jeżeli zaskarżono orzeczenia sądów różnych instancji, właściwy jest sąd instancji wyższej, co w stanie faktycznym sprawy oznacza właściwość Sądu Apelacyjnego.

Wyrokiem, na który powołuje się skarżąca, Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązywania stosunku pracy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji

Rzeczypospolitej Polskiej. Z treści cytowanego wyroku wynika, że zakwestionowanie wskazanych w nim przepisów prawa ma charakter ograniczony tylko do określonej kategorii osób, a zatem stwierdzenie niekonstytucyjności tych przepisów ma charakter częściowy.

Analiza przedstawionych powyżej okoliczności faktycznych wskazuje, że wnioskodawczyni, która prawo do emerytury nabyła od dnia 1 listopada 2008 r., nie mieści się w kręgu osób, w stosunku do których Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r.

Okoliczność, że w stosunku do wnioskodawczyni wydana została w późniejszym czasie, tj. w dniu 23 lutego 2011 r., decyzja określona jako „przyznająca prawo do emerytury”, pozostaje bez wpływu na fakt, iż w istocie prawo to H. S. nabyła z dniem 1 listopada 2008 r., na skutek pierwszej decyzji w tym przedmiocie z dnia 11 grudnia 2008 r.

Jak wynika z treści wyroku Trybunału niekonstytucyjność wskazanych przepisów stwierdzona została w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, a konkretnie w stosunku do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.

W sytuacji faktycznej zaistniałej w rozpoznawanej sprawie, wnioskodawczyni nabyła prawo do emerytury wprawdzie przed datą 1 stycznia 2011 r., jednak w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten obowiązujący od 20 stycznia 2000 r. do dnia 7 stycznia 2009 r. stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. A zatem w stanie prawnym sprzed 8 stycznia 2009 r. w razie nierozwiązania stosunku pracy prawo do emerytury mogło zostać ustalone, ale podlegało zawieszeniu.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny uznał, że niekonstytucyjność przepisów stwierdzona wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12 nie ma wpływu na treść wyroków objętych skargą, co powodować musiało jej oddalenie.

Z tych względów i na podstawie art. 412 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.